MIELIPIDE

Kunto ei pelkällä kuurilla parane. Vaatii periaatteessa elinikäisen sitoutumisen. **NIMIMERKKI JÄRKI KÄTEEN JA KÄYTTÖÖN VASTASI VIIKON KYSYMYKSEEN**

LUKIJALTA

Pääkaupunki ei ole talousveturi

Lapin Kansa uutisoi 9.1. tilastokeskuksen selvityksestä, josta ilmeni, että valtion työpaikat ovat keskittyneet kiihtyvää tahtia pääkaupunkiseudulle. Tämä on hyvä lappilaisten ja itäsuomalaisten muistaa mainita aina, kun ”Suomen talousvetureiksi” tituleerattujen kaupunkien Bogomoloffit ynnä muut huutelevat, kuinka kaupungit elättävät maaseutua erilaisin tulonsiirroin.

Väite kaupungeista jonkinlaisina talousvetureina on monella eri tapaa silkka tilastoharha.

Useimmiten keskustellessani asiasta on eteeni lyöty rätinki, jossa on listattu eri alueiden verokertymät ja toisaalta sinne maksettavat valtionosuudet ja muut tulonsiirrot.

Asia ei ole kuitenkaan niin yksinkertainen: kun asiaa penkoo syvemmältä, ei voi välttyä ajatukselta, jonka mukaan keskukset seisovat maaseudun harteilla.

Suomen viennin perusta on ollut aina Suomen luonnonvaroissa, eli pääosin metsässä ja yhä enenevässä määrin kaivosteollisuudessa, jonka potentiaalista ei olla hyödynnetty paljoakaan.

Suomen vientiteollisuuden eräiden merkittävien haarojen tuotantoketjut alkavat maaseudulta.

Alkutuotannossa palkat ovat kuitenkin jääneet pahasti jälkeen jalostusteollisuudesta, mistä räikeimpiä esimerkkejä on metsurien ja paperimiesten palkkaerot. Jalostusteollisuus keskittyy kaupunkeihin lähes poikkeuksetta.

Lisäksi yhtiöiden konttorit ovat kaupungeissa, jolloin niiden hallinnon työpaikat ja verotulot jäävät keskuksiin. Samoin kaupan alalla alkutuottajilta pilkkahintaan ostavien kauppaketjujen tulos näkyy lähinnä kaupunkiseuduilla. Kaikki tämä tarkoittaa rahavirtaa, joka käy maaseudulta ruuhka-Suomeen.

Viimeisten 20 vuoden aikana hallitusten politiikka on ajanut syrjäseutujen ihmisiä muuttamaan kaupunkeihin. Tämä taas tarkoittaa tonttien, kiinteistöjen ja vuokrien nousua, mikä on ns. ”ansiotonta arvonnousua”, joka nostaa keskuksissa olevan pääoman arvoa. Suuntaa on muutettava – jos maaseudulle jäävät vain vanhukset, kuka keskuksia sitten pitää pystyssä?

Akseli Erkkilä
Kittilä

Ympäristöministeriön linja ei kestä kriittistä tarkastelua

Ympäristöministeriö suunnittelee maatalouden ympäristötukiehtojen kiristämistä ja suuntaamista ongelma-alueille. Samalla tukisumma perustoimista pienenisi. Seuraukset pelottavat.

Ympäristöohjelmaan on sitoutunut yli 90 prosenttia viljelijöistä. Maatalouden ympäristötuki on muuttanut viljelykäytäntöjä ja lisännyt viljelijöiden ympäristötietoisuutta merkittävästi. Toimintaa jatketaan edelleen niin ministeriössä kuin käytännön tasollakin. Fosforin käyttö maataloudessa on tehostunut selvästi kahdenkymmenen vuoden aikana.

Ympäristötuki on vastikkeellista. Ympäristötuen ehdoissa on lukuisia ravinnehuuhtoutumista pienentäviä ehtoja, kuten ravinteiden käytön ylärajat, suojakaistojen pakollisuus, maanäytteiden ottaminen ja viljelysuunnitelmien sekä lohkokirjanpidon vaatimus.

Kasvinsuojelukoulutus ja ruiskun testaus joka viides vuosi sekä kasvinsuojeluaineiden maltillinen käyttö ovat saaneet aikaan sen, että yli 90 prosenttia kasvinsuojeluainejäämistämme tulee tuontielintarvikkeista, muun muassa rukiista ja hedelmistä. Kuluttaja sekä virkistäytyjä saavat siis kovastikin vastinetta ympäristötuelle.

Ympäristökomissaari Janez Potočnik kehui Suomen järjestelmää esimerkilliseksi ja siitä yritettiin ottaa oppia jopa EU:n maatalouspolitiikan uudistuksessa – cap:n viherryttämisessä. Viherryttämisen tulokset jäivät tosin ympäristön kannalta kauas Suomen nykytilasta ja siten varsin laihoiksi.

Mikäli laajamittaista irtautumista ympäristötuen hausta tulee, vesistöjemme tila voi heikentyä merkittävästikin. Tähän ympäristöministeriö on keksinyt mitä omintakeisimman ruoskan. Se aikoo vaatia nitraattidirektiivin alle ympäristötukeen kuuluvia asioita. Se aikoo lisätä fosforirajoituksia ja kiristää lannanlevitysaikoja.

KARI SALONEN

Kasvinsuojelukoulutus ja ruiskun testaus joka viides vuosi sekä kasvinsuojeluaineiden maltillinen käyttö ovat saaneet aikaan sen, että yli 90 prosenttia kasvinsuojeluaineiden jäämistämme tulee tuontielintarvikkeista, Anne Kalmari kirjoittaa.

Pakkasella ei ole mitään merkitystä, ympäristöministeriö ei työnnä nenää ulos tai katso taivaalle. Vain päivämäärillä on merkitystä. Suomeen keksitään kasvukauden pituudesta riippumattomat päivämäärät ja niissä aiotaan pysyä.

Toinen outous on ammoniakki. Jätevesilietteen typpi yritetään haihduttaa ilmaan kaikin keinoin. Sen sijaan lietealtaat maatiloilla aiotaan vaatia katettavaksi, ettei ammoniakkityppi pilaa ilmakehää. Miten nämä ammoniakkitypet eroavat toisistaan?

Lantaa ei saisi ajaa pattereihin, paitsi luomutiloilla, missä se on suotavaa. Miten luomulannan ja muun lannan ravinteiden liukeneminen eroaa toisistaan?

Lannoitteiden pintalevityskiellon tiukentamisella kaltevilla pellon osilla vähennetään ravinteiden huuhtoutumisriskiä. Miksi sitten moottoritien penkoille saa levittää yhdyskuntalietettä? Vaadin, että myös valmisteilla olevaan nitraattidirektiiviin päivitetään samat ehdot kaikille, olipa sitten viherrakentaja tai viljelijä.

Sallitut ravinnemäärät on oltava kaikkien viljelykasvien osalta sellaiset, että niillä pystytään tuottamaan laadukasta kunnollista satoa. Ei saa olla niin, että muita maita kireämmillä säädöksillä lopetamme mm. tärkkelysperunan viljelyn. Varastoaltaat perunan solunesteelle eivät tule ilmaiseksi.

Nitraattidirektiivillä rajoitetaan nitraattien pääsyä vesiin. Esimerkiksi Ruotsi on määritellyt pilaantumisalttiita riskialueita. Suomessa sovelletaan samaa suojelutasoa koko maassa, sen sijaan että määriteltäisiin vyöhykkeitä. Nitraattiasetus koskee kaikkia maatiloja riippumatta siitä, onko tila sitoutunut ympäristötukeen. Nitraattidirektiivin aiheuttamia velvoitteita ei korvata viljelijöille.

Anne Kalmari
kansanedustaja (kesk.)

Kalliskin vesiensuojelu voi olla kannattavaa

Tutkimuksen popularisointi on taitolaji. Hankalistakin kysymyksistä on kyettävä yksinkertaistamaan kansantajuista tietoa.

Joskus, kuten MT:n kirjoituksessa 11.12.2013 tuoreesta väitöstutkimuksestani, voi käydä niin että varsinainen tutkimuksellinen sisältö hukkuu, siitä tehtyjen tulkintojen tulvaan.

Vaikkakin lähettämässäni lehdistötiedotteessa kerron, että osa edullisista tavoista kuormituksen vähentämiseen on käytetty, ei siitä pidä vetää johtopäätöstä, että mitään taloudellisesti järkeviä keinoja ei ole käytettävissä. Jos tavoite, kuten vesiensuojelu on arvokas, niin kannattaa sen parantamiseksi käyttää kalliitakin keinoja.

Keskeistä on, että mikä tahansa yhteiskunnallisesti määritetty tavoitetaso, saavutetaan tuhlaamatta resursseja. Näin voi määritellä kansantajuisesti kustannustehokkuuden, joka on väitöskirjani pääteema.

Tutkimukseni ei siis ensisijaisesti ota kantaa, kuinka paljon ravinnekuormitusta ylipäätään pitäisi vähentää maataloudesta tai muualta. Suhteessa maataloudelle asetettuihin tavoitteisiin, on kuitenkin huomionarvoista, ettei niiden saavuttaminen vaikuta realistiselta yleisesti käytössä olevilla keinoilla.

Janne Helin
tutkija
Helsingin yliopisto

Kotimainen siemen on avainasia

Juhani Rekun artikkelissa (MT 13.1.) käsiteltiin nurmisiementuotannon jopa polkuhintoihin verrattavia tuottajahintoja. Hintoihin kohdistettiin ankaraakin kritiikkiä esittäen muun muassa länsinaapurin huomattavasti korkeampaa hintatasoa.

Kotimainen nurmisiementuotanto on Rautakeskolle avainasia. On varsin selvää, ettei tuontisiemenen varaan voi kotimaista rehuntuotantoa laskea.

Tuottajahintamme ovat olleet noususuuntaisia jo viiden vuoden ajan. Kahtena viimeisimpänä markkinointikautena siementen hinnat ovat nousseet yli 20 prosenttia.

Nurmisiementuotanto, samoin kuin öljykasvintuotanto, on erinomainen valinta, jottei tukkoiselta näyttävä ensi syksyn rehuviljamarkkina tukkeudu entisestään. Nurmisiementuotannon kannattavuus suhteessa viljanviljelyyn on parantunut, ja tuotannon jatkuvuuden takaamiseksi ollaan valmiita tekemään töitä ketjun joka osassa.

Juho Urkko
tuotepäällikkö
Rautakesko

Itsenäisten maiden päätösvaltaa puolustettava EU:ssa

Kun presidentti Mauno Koivistolla oli vielä viimeisellä virkakaudellaan perustuslakiin perustuvat oikeudet Suomen ulkopolitiikan johtamiseen, en ollenkaan käsittänyt miksi hän vuoden 1992 valtiopäivien avajaisissa lainsäädäntöön perustuvilla valtuuksillaan velvoitti nimittämänsä Esko Ahon hallituksen hakemaan EU:n jäsenyyttä.

Minä en tuota päätöstä ymmärtänyt, sillä Suomihan olisi pärjännyt ilman EU:takin, ja tästä syystä yritin vastustaa EU:hun liittymistä.

Suomessa demokratiaa on kunnioitettava, ja kun vaaleissa EU:n liittyjillä oli enemmistö, niin me olemme nyt EU:n jäsenvaltio ja valitsemme vaaleissa henkilöitä EU:n hallintoon.

Oliko syynä presidentti Mauno Koiviston kautta purkautunut katkeruus presidentti Urho Kekkosen hallitsemistapaa kohtaan, jolla oltiin pyrkimässä siihen, että presidentin valtaoikeuksia tullaan riisumaan ja Mauno Koivisto halusi auttaa tällaista kehitystä? Tältä se nyt näyttää.

Kun olen ehtinyt olla Suomen itsenäisyystaisteluissa mukana sota-aikana etulinjan ryhmänjohtajana ja rauhan aikana hallituksen ministerinä, niin tältä tieto ja kokemuspohjalta ajatellen tämän vuoden EU-vaalit ovat Suomen itsenäisenä säilymisen kannalta erittäin tärkeät. Presidentillä ei ole tällä hetkellä sellaisia ulkopolitiikan johtamisvaltuuksia kuin oli Urho Kekkosella ja valtakunnan vaikutusvaltaisimmaksi päättäjäksi nousee aina eduskuntavaalien jälkeen valittava pääministeri.

Presidentti Sauli Niinistön uudenvuoden puheesta vaistosi, että Suomen on pidettävä silmänsä auki EU-politiikassaan.

Kyllä minullakin on oikeus sanoa, kun EU-aikana kymmenkunta vuotta harjoitin käytännössä maanviljelijän ammattia, että EU:iin on pesiytynyt liikaa sellaista byrokratiaa ja valvontaa joka vain vaikeuttaa yritystoimintaa ja lisää kustannuksia.

Kun EU on perustettu rauhanjärjestönä ja se sai Nobelin rauhanpalkinnonkin, niin kyllä EU-parlamentaarikoilla töitä riittää, kun ajatellaan, mikä EU tällä hetkellä on ja mitä varten se on perustettu.

Keskustapuolueen näkökulmasta, joka viime eduskuntavaalien jälkeen jätettiin hallitusvastuun ulkopuolelle, on nyt hyvin selvästi sanottava äänestäjille, mihin se EU-politiikassaan pyrkii. Suomi on erillissodilla raskain uhrauksin joutunut turvaamaan asemansa itsenäisenä valtiona eikä olemassaolollaan uhkaa ketään.

Suomi on ollut koko EU:ssa olonsa ajan nettomaksaja.

Näillä perusteilla minun mielestäni keskustapuolueen pitäisi nostaa EU-vaaliohjelmassaan esille, että Suomen itsenäisyyttä on kunnioitettava ja tästä syystä se vastustaa EU:n liittovaltiokehitystä.

Heimo Linna
sotaveteraani
ent. kansanedustaja ja maatalousministeri (kesk.)

Maidon hinta

Lely. Vähennä tilasi tuloksesta kaikki tuet niin ymmärrät, kuinka hyvin maidosta makseta an. **Indeksi**

Nimimerkille ”ihana osuustoiminta”, laita maitosi jonnekin muualle, niin ei tarvitse voivotella. **Ei nimimerkkiä**

Ongelmista

Milloinhan persutkin tajuavat, että ilmastonmuutos on paljon suurempi ongelma kuin Kreikan tukiaiset, kehitysapu ja maahanmuutto? **Asiat suhteeseen**

Laskuoppia

Kivihiilen tuonti seis. Säästö 7 miljardia euroa. Korvaus kotimaisella. Työt ja verot jäävät Suomeen. **Ongelma ratkaistu**

Rauhoitus

Ketut ja muut riistaeläimet on helppo rauhoittaa. Älä vuokraa maitasi metsästysseuralla. Silloin päätät itse, mitä ammutaan ja mitä ei. **Ei nimimerkkiä**

Se on siinä

Kukaan lapsistamme ei halua jatkaa tilamme pitoa. Voi onnen päivää! Nyt voimme alkaa jäähdyttelyn, aloittaa näennäisviljely ja lopettaa milloin haluamme. **Vapauttavaa**

Vitamiineja

Rasvaisemmassa maidossa on myös rasvaliukoisia vitamiineja, ellei meijeri ole siivilöinyt niitä pois. **Lehmän maitoa**

Ei vastinetta

Yle-verolle ei saa näköjään mitään vastinetta. Täysin turhia ohjelmia ja samat uusinnat joka viikko. **Ei nimimerkkiä**

Hyvää oli

Kiitos Rannan tilalle Huittisiin. Joulukinkku oli todella maukas. Tsemppiä jaksamiseen. **Tyytyväiset ostajat**

Liito-oravasta

Ehdotan että tämä otus voitaisiin auttaa lahden yli Ruotsin metsiin. Sitten se ei olisi niin harvinainen. **Erkki**

Osatotuus

Osatotuus on pahempi kuin valhe. MT:n tutkimus kuntaveron noususta liitoskunnissa unohti että itsenäisenäkin se olisi noussut. **Ei nimimerkkiä**

Turha kysely

Ei kannata palauttaa Tiken kyselyä tuloista ja menoista. Pelkkä suojatyökeskus 200 paperipyörittäjälle. **Ei nimimerkkiä**

Palautetta

Kaikki valta ympäristöministerille. Matkailu aiheuttaa valtavat päästöt. Yköttää Villen kolumni. **Matti maalta**

Vihreiden Niinistö satsaisi matkailuun (MT 15.1). Ei ajatusta lentämisen ekologisesta jalanjäljestä. **Perusinssi**

Uuspalaute. MTK:n ympäristöjohtaja on alan asiantuntija, mutta herra Herlinin pintaliito vinosti vihreää vikerrystä. **Viljelijä**

Kiitos Petri Huovila (MT 15.1.). Hyvä kun muistutit tärkeästä asiasta tässä sekavassa maailmassa. **Luojan luoma**

Öljyhamppu

Sinä, joka halusit kasvattaa öljyhamppua linnuille: Jyväskylässä poliisi ainakin antoi luvan. Ottavat näytteitä thc-pitoisuudesta, jos epäilevät jotain. **Lupa on**

VIERASKOLUMNI

Virolaisen Jussi

Tammikuun viimeinen päivä tulee kuluneeksi sata vuotta valtioneuvos Johannes Virolaisen syntymästä.

Maanviljelijävanhemmat laittoivat sanavalmiin poikansa kansakoulun jälkeen Viipurin suomalaiseen lyseoon, josta hän kirjoitti sukunsa ja koko kylänsä ensimmäiseksi ylioppilaaksi. Se oli aikaa, jolloin ylioppilaat kulkivat valkea lakki päässä kesäisin ja työllistyivät pelkällä yo-todistuksella.

Varusmiespalvelun jälkeen Virolainen läksi opiskelemaan pääkaupunkiin Helsinkiin maa- ja metsätaloustieteitä. Jo opiskeluaikana politiikka vei nuoren miehen mukanaan, mutta Virolainen väitteli politiikan teon ohessa tohtoriksi maatalousmaan arvioimisesta ja arvosta.

Valtiopäivätyönsä Virolainen aloitti Maalaisliiton eduskuntaryhmässä vuonna 1945 ja jättäytyi tehtävästä vuonna 1991. Se on kunnioitettavan pitkä pesti parlamentarismin palveluksessa.

Vaikka Virolainen oli politiikan ammattilainen lähes koko uransa, poliittiseksi broileriksi Virolaista ei voi ristiä tämänkään päivän termeillä. Maanviljelyshän oli vuosikymmeniä hänen harrasteenaan politiikan päätyön ohella. Tilanpitäjänä hän yhdistyy mielenkiintoisella tavalla itsenäisyyden alkuajan suureen sosialidemokraattiin Väinö Tanneriin, joka myös paneutui maa- ja metsätalouteen vahvan osuustoiminnan ohessa.

Johannes Virolainen oli ennen kaikkea parlamentaarikko ja suomalaisen kansanvallan puolustaja. Hän työskenteli suurimman osan elämästään kansanedustajana, ryhmäpuheenjohtajana, eduskunnan puhemiehenä, pääministerinä ja ministerinä.

Eduskunnan lainsäädäntötyön kokonaisuutta Virolainen katsoi ja kehitti puhemiehistössä useampaankin otteeseen. Puhemiehenä hän oli kahteen otteeseen, vuosina 1966–1968 ja 1979–1982.

Virolainen oli keskeisessä roolissa kahdessa suomalaisen politiikan suuressa saranakohdassa, niin sanotun yöpakkashallituksen muodostamisessa 1958 ja Koiviston toisen hallituksen tukemisessa 1981. Molemmissa tapauksissa häntä ohjasi aito kansanvaltaisen päätöksenteon ja parlamentarismin kunnioitus.

Vuonna 1958 Virolainen lähti tänään itsestään selvältä tuntuvasta periaatteesta, että hallituksen muodostaminen on omissa käsissämme. Sodanjälkeisessä voimapolitiikan maailmassa sekä Virolaisen että Tannerin prinsiipit törmäsivät ankaraan neuvostoliittolaiseen todellisuuteen.

Hyvityksen tapahtuneelle Virolainen sai runsas kaksi vuosikymmentä myöhemmin. Virolainen asettui tukemaan eduskunnan luottamusta nauttivan pääministeri Koiviston jatkamista presidentti Kekkosen epäluottamusta vastaan. Koiviston ja Virolaisen yhteistoiminta käynnisti pitkän kehityskulun, joka vahvisti parlamentaarista demokratiaamme ja synnytti vuoden 2000 uuden perustuslain.

Johannes Virolainen oli yksi merkittävistä sodan jälkeisen Suomen rakentajista, jotka loivat pohjaa Suomen menestykselle ja suomalaiselle hyvinvoinnille. Hänen kykynsä yhteistoimintaan eri suuntiin oli poikkeuksellista tämänkin päivän päätöksentekijän kannalta.

Näiden sodan kokeneiden ja Virolaisen tapaan kotiseutunsakin sodassa menettäneiden sinnikkäiden suomalaisten työtä on perusteltua kunnioittaa tänä päivänäkin.

Johannes Virolainen oli kansanliikkeen ihmisiä. Hän oli välitön ja helposti lähestyttävissä. Hänen juhlavuotensa on paitsi kansanliike Keskustan myös koko suomalaisen kansanvallan juhlaa.

EERO HEINÄLUOMA
on eduskunnan puhemies.

eero.heinaluoma@eduskunta.fi

VIIKON KYSYMYS

Oletko aloittanut kuntokuurin?

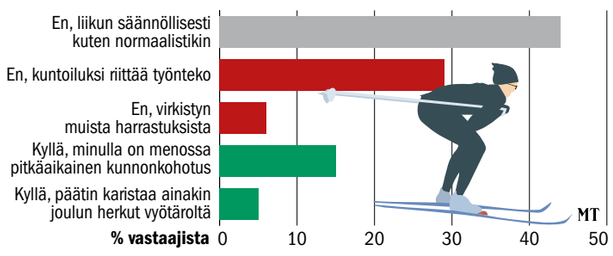

Ei kunto kuurilla parane

MT:n verkkolehden lukijat eivät usko kunnon kohenevan pikapyrähdyksillä. Tammikuussa lehdet ja mainokset rummuttavat tuttuun tapaan terveellisiä elämäntapoja joulun herkuttelukauden jälkeen.

Niinpä kysyimme lukijoiltamme, kuuluuko kuntokuuri heillä alkuvuoden ohjelmaan.

Valtaosalla liki 500 vastaajasta ei kuulu. Lähes puolet kertoi kuurin sijaan liikkuvansa ympäri vuoden.

”Kunto ei pelkällä kuurilla parane. Vaatii periaatteessa elinikäisen sitoutumisen”, tiivisti nimimerkki Järki käteen ja käyttöön. Hänellä ajatus on syntynyt kantapään kautta.

”Ikävä kyllä opin sen vasta kun oli jo liian myöhäistä. Yksi ainoa kaatuminen aiheutti yli 10 vuoden fysioterapiakierteen. Edelleen olen 3-jalkainen eli käytän keppiä. Jalat ovat sellaisessa kunnossa, että milloin tahansa voi kaatua.”

Pöllö puolestaan ei ymmärrä, miksi ihmiset turvautuvat pikakuntokuureihin. ”Niistä ei ole mitään hyötyä, liikun silloin kun siltä tuntuu.”

Talven sää on vaikuttanut monilla kuntoiluun. Entinen nautafarmari harmittelee, ettei ole vielä ollut riittävästi lunta hiihtämiseen.

S-H.H puolestaan suunnittelee siirtyvänsä patikoimaan aurattuja teitä pitkin, jos lunta tulee liikaa.

Nimimerkki 50v kertoo pyöräilevänsä. ”Uudet hyvät vaatteet ja kypärävalo edesauttavat motivaatiota. Lauantaina laitoin nastarenkaat alle ja aion jatkaa kevätkylvöille asti.”

Työssäkin saa liikuntaa

Osalle liikunnaksi riittää työ.

”Pitkään jatkunut lämmin alkutalvi helpotti taimikon hoitotöitä, ei tarvinnut enään iltasella käydä niin paljoa lenkillä”, kertoo Entinen nautafarmari.

”Liikun ihan normaalisti, yleensä teen koiran kanssa pieniä lenkkejä ja käyn sauvakävelyllä. Nyt tosin sauvakävelyt on jäännyt vähemmälle, kun päivällä on metsässä saannut liikuntaa jo riittävästi”, kertoo Harrikkakuski.

Heta muistuttaa, ettei raskaan työpäivän jälkeen ole välttämättä edes järkevää enää harrastaa liikuntaa. ”Työ on fyysistä, niin välillä on ihan hyväkin antaa kehon levätä.”

Muori ei harrasta liikuntaa.

”Virkistyn muista harrastuksista. Teen käsitöitä, käyn kansalaisopistossa maalaamassa ja opiskelemassa espanjaa ja nautin joutilaista hetkistä, joita ehtii talven pimeinä hetkinä viettää toisin kuin hektisenä kesäkautena.”

Useassa kommentissa muistutettiin vielä, ettei liikunta itsessään laihduta. ”Ihmedieeteillä nopeasti karisseet kilot tulevat taatusti korkojen kanssa takaisin, joten älkää hyvät ihmiset pelleilkö ruuan kanssa!” muori lisää.

Nyt kysytään ammateista

Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen raportissa ennustetaan useiden ammattien katoavan tyystin seuraavan 20 vuoden aikana. Kysymme nyt, mistä saamme tilalle uusia ammatteja.

JUHANI REKU
www.maaseuduntulevaisuus.fi